

Prediking over Zondag 14 vraag: 35 - 36

Ontvangen van de Heilige Geest

Zondag 14 vraag 35-36

Vraag 35: Wat is dat gezegd: Die ontvangen is van de Heilige Geest, geboren uit de maagd Maria?

Antwoord: Dat de eeuwige Zone Gods, Die waarachtig en eeuwig God is en blijft, ware menselijke natuur, uit het vlees en bloed der maagd Maria, door de werking des Heiligen Geestes, aangenomen heeft, opdat Hij ook het ware Zaad Davids zij, Zijn broederen in alles gelijk, uitgenomen de zonde.

Vraag 36: Wat nuttigheid verkrijgt gij door de heilige ontvangenis en geboorte van Christus?

Antwoord: Dat Hij onze Middelaar is, en met Zijn onschuld en volkomen heiligheid mijn zonde, waarin ik ontvangen en geboren ben, voor Gods aangezicht bedekt.

Liturgie

Psalm 89:3, 9, 15

Schriftlezing: Filippenzen 2:1-11

Psalm 32:3

Psalm 51:7

Gemeente,

We zijn wat de catechismus betreft, de laatste weken bezig geweest met de Namen: Jezus Christus, Gods eniggeboren Zoon en onze Heere. Nu, en dat valt precies in de adventsweken, wordt gesproken over de ontvangenis door de Heilige Geest en de geboorte uit de maagd Maria. De catechismus doet hieruit slechts een greep. Zoals het geen enkel leerboek der kerk gegeven is de volheid van de Schrift, het Bijbels onderwijs volledig weer te geven. Deze greep is echter kostelijk genoeg. Wij zijn dus wat men noemt, gegaan van Zijn Namen naar Zijn werk. Natuurlijk is dat min of meer een valse tegenstelling, want als wij het over de Namen van de Heere Jezus hebben, dan hebben wij het tegelijkertijd over Zijn werk. En als wij het over het werk van de Heere Jezus hebben, dan hebben wij het tegelijkertijd over Zijn Namen. Daarover is uitvoerig gesproken in de avonddiensten, die ons de ruggengraat kunnen geven in de samenvattende leer des heils.

Nu wordt er gevraagd: *Wat heeft Hij gedaan?* Wel, zo belijden wij in de Twaalf Artikelen: Hij is ontvangen door de Heilige Geest en geboren uit de maagd Maria. In de staat van Zijn vernedering zijn vijf trappen: Zijn nederige geboorte, Zijn lijden, Zijn kruisdood, Zijn begrafenis, Zijn nederdaling ter helle. U ziet Hem zo alsmaar dieper zakken. De staat van vernedering wordt gevolgd door de staat der verhoging, waarin wij vier trappen onderscheiden: Zijn opstanding, Zijn hemelvaart, Zijn zitten ter rechterhand Gods en Zijn wederkomen om te oordelen. Vandaag gaat het dus over de Zoon van God in de staat van Zijn vernedering. Alle werken Gods komen naar buiten. Zo leerden reeds onze vaders van de werken van de drie-enige God. Dat wil zeggen: de Vader en de Zoon en de Heilige Geest komen eraan te pas. Want God de Vader heeft Zijn Zoon gezonden. God de Zoon nam ons vlees aan, onze menselijke natuur. En God de Heilige Geest heeft daarin gewerkt. Wij zijn bezig met de inhoud van het geloof, de geloofsstukken – als u daar maar geen balen meel onder verstaat die naast elkaar staan, maar deze vormen één organisch samenhangend geheel. Al deze stukken zijn nodig. De Twaalf Artikelen zijn geen twaalf bevroren formules, ‘kerklatijn’, die in vroeger eeuwen door mensen zijn uitgevonden.

Nee, maar het zijn twaalf beloften van God die naar deze aarde hangen. Twaalf beloften die tot drie beloften zijn terug te brengen, namelijk: de belovende Vader, de belovende Zoon, en de belovende Heilige Geest. De Heilige Geest wil het voor ons nog meer vereenvoudigen. Deze beloften zijn ook terug te brengen tot die ene belofte, namelijk de wedergeboorte uit de Heilige Geest en het rechtvaardig zijn voor God. Die ene belofte van het Evangelie. Wij moeten er dus wel aan denken dat wij het maar niet over een geboorte hebben van zoveel jaar geleden, dat ook, maar dat wij nu eigenlijk een touw door het dak van de kerk zien zakken. Een touw van God de Vader uit en van God de Zoon uit en van God de Heilige Geest uit, opdat arme zondaren zich daaraan zullen vastklampen. Dit staat tegelijkertijd in het verbond. De Zoon op de voorgrond. Tot twee keer toe, om alle misverstand te voorkomen, wordt gezegd dat Hij eeuwig is. 'De eeuwige Zoon van God, Die waarachtig en eeuwig God is en blijft.' Met als doel dat wij er goed van doordrongen zullen zijn dat er te allen tijde mensen geweest zijn, en nog bij menigten zijn, ook in onze kerk, die aan dat Zoonschap van God zitten te sleutelen of dat ontkennen of in de mist laten, door Hem tot een tussenwezen te verklaren. Maar de catechismus zegt: de eeuwige Zoon van God, Die waarachtig en eeuwig God is én blijft.

Het wonder in de vleeswording is dat Jezus een voorgeschiedenis had. Dat Hij bleef die Hij was, namelijk: de Zoon van God, de eeuwige natuurlijke Zoon, en dat Hij werd wat Hij niet was, namelijk: mens Immanuël, God met ons. Vandaar dat de Schrift korte metten maakt met elk en eenieder die niet belijdt dat Jezus in het vlees gekomen is. Van hem wordt gezegd dat hij de antichrist is. Zoals er al vele antichristussen zijn gekomen. Het betreft dus geen modaliteit of een wijze van spreken die evenveel recht heeft als een andere wijze van spreken. Maar: 'Wie niet belijdt dat Jezus in het vlees is gekomen, die heeft God niet gekend' (1Joh. 4:3). Zo staan de zaken. Intussen is het een groot wonder dat God geopenbaard is in het vlees. Dit overdenken wij straks met Kerst nog wel breder.

Nu mag gezegd worden dat de mens zichzelf tot een God wilde maken. Hij blies zichzelf op. Hij wilde als God zijn. Hij wilde zelf God zijn. Dat is onze aard, om op Gods plaats te gaan staan. En dan God voor onze rechtbank te roepen, om verantwoording te geven van wat Hij doet. Dat is ons aangeboren. Hebt u er uzelf nooit op betrappt? De mens wilde God worden, maar de nederigheid van God bestaat hierin, dat Hij Zijn Zoon Méns heeft laten worden! God in de gestalte van een dienstknecht. God in de gestalte van een hulpeloos kind. Dat mag ons verbazen. God is overgeleverd in het menszijn, in ons menselijk vlees. Gemeente, laten we ons verbazen! Want Zijn geboorte was een daad, uw en mijn geboorte is tot op zekere hoogte een lot, dat wil zeggen een beschikking Gods waarbij God onze ouders heeft gebruikt. Maar in die ontvangenis en geboorte waren wij volstrekt passief. We waren erbij en we waren er niet bij. Maar Zijn geboorte is een daad! Hij *wilde* geboren worden! Daarin was Hij niet alleen passief, maar ook actief. Wij hebben geen bestaan voordat wij geboren worden. Hij wel. En Hij heeft er van eeuwigheid over gedacht om naar deze aarde te komen. Gemeente, die liefde is onuitsprekelijk! Dat Hij niet alleen kwam om te lijden aan het eind, maar om héél ons leven mee te maken. Hij wilde geboren worden. Hij heeft van eeuwigheid gezegd: 'Ik kom.' En waarom is Hij gekomen? Wel, om van de waarheid getuigenis te geven. Zoals Hij tegen Pilatus zei: 'Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik gekomen' (Joh. 18:37).

Gemeente, dat is dus allemaal gelijk. Geboren worden, de menselijke natuur aannemen of komen. Want door dit geboren worden, komt Hij. De kribbe is een voorportaal van het kruis. Daarom is Kerstfeest onmiddellijk verbonden met Goede Vrijdag. De geboorte en de kribbe zijn een doorgangspoort voor het grootse werk dat Hij gaat doen. Bethlehem is net zo goed in de verzoening opgenomen als het kruis. Hij kwam om Zichzelf te geven. En daarom kunnen wij nooit genoeg de Vader eren Die Hem zond. We kunnen nooit genoeg de Zoon eren Die vrijwillig kwam. We kunnen ook nooit genoeg de Heilige Geest eren Die Hem indroeg in ons menselijk geslacht.

Hij nam onze menselijke natuur aan. Vorige keer hebben we gezien dat wij om Zijntwil tot kinderen worden aangenomen. En dat is alleen mogelijk omdat Hij e en dienstknechtgestalte heeft aangenomen. Dat wil zeggen: Hij bracht de vreugde mee, maar wij leverden het verdriet. Hij bracht het leven aan, maar wij leverden Hem de dood. Wat is er een verschil tussen Job en Christus. Job die zo onuitsprekelijk leed, maar nooit zoveel als Christus. Job vervloekte de dag van zijn geboorte. Er zijn hier misschien ook wel mensen die er na aan toe zijn geweest. Die zeggen: 'Ik wilde dat ik nooit geboren was.' Misschien wel sterker. De Heere Jezus heeft echter nooit de dag van Zijn geboorte vervloekt, Hij heeft nooit gezegd: 'Waar ben Ik aan begonnen!' Maar Hij wist wat Hij deed. Job wist niet hoe veel goede dagen hij gehad had en hoe veel kwade dagen hij krijgen zou. Maar de Heere Jezus wist alles. Van het begin tot het eind. Al de dagen van Zijn leven. Hij heeft er nooit spijt van gehad.

Gemeente, wat is dat geweldig! Er zitten hier kinderen die, zoals ze denken, het hele leven voor zich hebben. Wat is er in een kinderleven niet een verrukking over een verjaardag of als ze een broertje of zusje krijgen. Wat zijn jonge mensen niet ontzaglijk blij als ze elkaar vinden en zich met elkaar verlossen. Of wanneer een van hen een examen heeft gedaan of ergens een boerderij of werk heeft gevonden. Wat zijn wij dan geweldig blij. Maar weten wij ook dat er dagen van eenzaamheid zijn? Er zijn ook jongeren die weten dat er dagen van droefheid zijn, dagen waarin wij zeggen: 'Heere God, ik kan nauwelijks op mijn benen staan.' En weet je wat nou zo groot is, jongens en meisjes en kinderen, dat de Heere Jezus kind geweest is! En dat de Heere Jezus een jongeman geweest is, dat Hij alle leeftijdsfasen heeft doorgemaakt. Hij weet wat de verzoeken zijn in de kinderjaren, in de jongens- en meisjesjaren. Dat heeft Hij allemaal meegemaakt aan den lijve, met Zijn hele bestaan. Daar denken wij veel te weinig aan. En dan mogen wij als kinderen en jonge mensen tot Hem gaan en zeggen: Heere Jezus, ik heb zo'n pijn, of ik ben zo eenzaam, of ik heb zo'n last van mijn zonden. Nu heb ik gehoord dat U dat allemaal hebt meegemaakt. U bent er helemaal doorheen gegaan. Wat is dat een geweldige zaak! Dat Hij ons niet vreemd is gebleven. Hij is in onze menselijke natuur ingegaan met alles wat eraan is!

O, wat is het groot, wanneer wij onder de last van onze zonden horen dat de Heere Jezus in Zijn menselijke natuur een magneet is, Die al de zonde en al het vuil van de zonde naar Zich toehaalt. Gemeente, dat is een prediking om recht overeind van in de bank te gaan staan. Om hierbij te zeggen: Is dat waar? Als er jongens zijn die verslaafd dreigen te raken aan verdovende middelen. (De duivel heeft telkens weer andere pijlen op zijn boog. Ze komen wel uit dezelfde koker en ze hebben allemaal wel hetzelfde doel.) Wanneer jonge mensen in een ordeloze wereld opgroeien, waarin met de normen wordt gespeeld, dan zeggen wij: Hoe zullen ze het klaren? Gemeente, dat zullen ze niet. Maar als ze maar nooit vergeten, in welke netten of strikken ze ook terechtgekomen zijn, dat er één grote schreeuw tot God mag overblijven! En dat ze dan niet spreken tot Iemand Die zo ver weg is, maar tot Iemand Die in ons vlees is gekomen. En dat er dan ook jongens en meisjes en ouderen zijn die zeggen: 'Heere, laat mij in die vrucht mogen delen.'

'Ons vlees en bloed'. Dat betekent: géén gave, menselijke natuur, maar een door de zonde geschonden, menselijke natuur. Hij is gekomen in de gelijkheid van zondig vlees. In Zijn gestalte is Hij niet opvallender dan anderen. Dat betekent dat Hij vatbaar was voor lijden. Lijden, daar kunnen we een heleboel over zeggen, maar dat moeten we eerst meemaken voor we weten wat dat is. Dat moet zo dwars door je leven gaan, als een scheermes. Hij was vatbaar voor lijden. Hij was vatbaar voor verzoeken. Hij heeft gestreden tegen de duivel. Alle soorten van verzoeken heeft Hij doorstaan. Hij was onderworpen aan de dood. Hij weet ook wat doodsangst is. Hem stond een gewelddadige dood te wachten. Bij Zijn komst luidden niet alleen de kerstklokken en de feestklokken boven Efratha's velden, maar ook de doods-klokken. Bimbam, Zoon Gods in onze sterfelijke natuur. Zo is Hij gekomen, uit de maagd Maria. Hij is geboren op precies dezelfde wijze als u en ik.

Eeuwenlang hebben concilies en kerkvaders erover nagedacht om verstandige woorden te zeggen over hoe dat nu mogelijk was, Zoon van God in ons vlees. Er waren ketters, mensen met heiligschennende handen, die dat mysterie aantastten. Mensen die óf Zijn God-zijn óf Zijn mens-zijn verborgen. Toen hebben al die wijze mannen op het Concilie van Chalcedon zitten stotteren en stamelen als jongens en meisjes in de eerste klas. Stamelen alsof ze het alfabet moesten leren. Zij hebben gezegd: Hoe kan dat nu, God en Mens in één Persoon? Toen hebben ze alleen maar kunnen zeggen dat die twee naturen, God en Mens, niet te scheiden zijn, en dat je ze ook niet kunt vermengen. Dat je ze ook niet kunt delen en dat je ze ook niet kunt veranderen. Laten we het daar maar bij houden. Want al die wijze mannen hebben een scherm om dit mysterie heen gezet. En zij hebben gezegd: Handen af van het mysterie. Daarna zijn de besten van hen door de knieën gegaan en hebben Hem aanbeden. Nu, dat is ook het beste. Want over de vleeswording van de Heere Jezus kun je wel een dogmatiek schrijven. Maar met je verstand ben je er meestal niet zo dichtbij. Weet u wie er dichtbij was? Paulus. Die zet altijd het komen van de Heere Jezus in de toon van een lied. God is geopenbaard in het vlees (1 Tim. 3:16). Ziet u hem door de knieën gaan? Gemeente, dat wij daarachteraan mogen gaan, want we dragen allen de Jood in ons, die wil doen, en de Griek, die wil begrijpen.

De Heere Jezus had een ware menselijke natuur. Zo is Hij het Zaad van David. Daarop wordt hier de nadruk gelegd. Je zou kunnen vragen: Hij kon toch ook uit een ander geboren zijn? Nee, zegt de Bijbel, en we hebben gezongen: God had het aan David gezworen. Dat betekent: Zijn eer staat op het spel. Hij is het Zaad van David. Dat is om de wording van Jezus Christus te onderstrepen. Hij is naar het vlees uit de lendenen van Israël. Hij doorwandelt met Zijn volk vanaf het paradijs tot aan Zijn geboorte het hele Oude Testament. Hij is aldaar aan het worden. Maar Hij wordt ten slotte geboren. Weet u wat hierin zo groot is? Hij wilde Zijn voorouders laten opschrijven. Mensen met een goede naam en mensen met een slechte naam. Mensen met zuiver Israëlitisch bloed en mensen met heidens bloed. Daar staat een Ruth bij, daar staat een Tamar bij. Hij is ergens ook uit bloedschande in de voorgeslachten geboren. Dit is om ons duidelijk te maken dat jood en heiden hebben samengewerkt aan dit mysterie. Zo is Hij ons in alles gelijk geworden, om daarin de waarachtigheid van Gods Woord en belofte te onderstrepen. Vroeger dacht ik – ik zal het maar eerlijk opbiechten: Wat heeft dat nu voor zin, al die uitdrukkingen van ‘uit het zaad van Abraham en David’? Maar als we daar iets van gaan zien, beseffen we dat daaraan onze ziel en zaligheid hangt. Wij hebben het zo verschrikkelijk nodig dat God telkens weer zegt: Ik lieg niet! Het is de waarheid! Ik ben betrouwbaar!

Gemeente, wat heeft God daarvoor gezorgd! Wat heeft de Heere gezorgd dat al die aanslagen op Israël verijdeld werden. Wat heeft Farao zijn best gedaan om ze allemaal uit te roeien, en wat heeft Amalek zijn best gedaan om Israël van de kaart te vegen. En wat heeft Haman, de Jodenhater, zijn best gedaan om heel Israël uit te roeien ... Nee, dat komen van Christus is één grote worsteling. Hij is er nauwelijks, of Herodes staat met zijn zwaard klaar. En als Johannes op Patmos staat, dan ziet hij de vrouw, dat is de kerk, in baredood. Het Kind wordt achtervolgd, de vrouw wordt achtervolgd. Maar dat Kind wordt weggerukt naar Gods troon en die vrouw wordt nog achtervolgd. Dat is het beeld van de vervolging van de kerk op deze aarde. Maar ook toen en nu gaat het erom dat Gods beloften worden vervuld. Hij is ons in alles gelijk, uitgenomen de zonde, en dat is vermeldenswaardig. Dat is een juichtoon, wat is dat groot! Hij is vatbaar voor lijden en vatbaar voor verzoeken. Vatbaar voor ... noem alles maar op. Maar Hij heeft geen zonde gekend, noch gedaan! Hij heeft als een smetteloos vloeiblad, dat de inkt indrinkt, al de zonden op Zich genomen. Hij is de enige normale onder de abnormalen.

Dat geeft dan ook een geweldig nut. Dat is de laatste vraag: *Wat heb je daar nu aan?* Wat koop je daar nu voor en wat doe je daar nu mee? Komt dat nu iemand ten goede of niet? En zo ja, wie? En op welke wijze? Gemeente, de catechismus wil ons oefenen in ‘de enige troost in leven en sterven’. Ook bij de heilige ontvangenis en geboorte van de Heere Jezus Christus in het vlees. Want wij staan in onze ellende. En daarom worden wij genodigd en geroepen om tot deze genade te komen.

Wat is het groot wanneer wij in de eerste plaats leren belijden 'dat Hij onze Middelaar zij'. Dat is wat, als de weg tussen God en u en mij is opgebroken. En als daar niemand in staat is, geen godvruchtige moeder en vader, geen beste vrienden en vriendinnen, om ons over die kloof heen te helpen, dat wij dan door de Heilige Geest verlicht worden en ontdekken dat die Middelaar naar ons is gekomen. En dat Hij om zo te zeggen aan onze kant staat. Dat betekent geen mindering op Zijn God-zijn, maar dat betekent dat Hij aan onze kant staat. Over de Naam Onze Middelaar hebben we uitvoerig gesproken in een van de vorige Zondagen. Daarom zijn we er nu kort over.

Er wordt hier in de tweede plaats gezegd: 'Opdat Hij met Zijn onschuld en heiligheid de zonde waarin ik ontvangen en geboren ben voor Gods aangezicht bedekt.' Opdat de zonden voor God zouden bedekt zijn. Als wij in gedachte bij de kribbe staan en we zien dat Kind op het rugje liggen, betekent dat: dat Kind ligt ergens op. Ja, zult u zeggen, dat Kind ligt in de kribbe. Maar als u nog nauwkeuriger door de Geest verlicht wordt, dan ziet u dat dat Kindje iets bedekt. Iets bedekt? Veel bedekt. Alles bedekt. Wat is dat? Dat is de zonde waarin ik ontvangen en geboren ben. Niet het feit dat ik er ben, is zonde, want dat was de roeping Gods aan mijn ouders. Daar mogen we echt vandaag aan denken nu veel mensen denken dat ze overal aan kunnen knutselen en knoeien en alles kunnen stroomlijnen. Nee, we moeten een open huwelijksleven hebben voor God en naar elkaar toe, in alle verantwoordelijkheid.

Gemeente, David is geboren uit ouders die hem middelijkerwijs het leven gaven, maar hij wist dat zij ook aan de verkeerde kant stonden. We hebben hier uitvoerig over gesproken aan het begin. Daar gaan we nu niet breed op in. Maar het is intussen wel waar dat wij in de zonde zijn ontvangen en geboren. David heeft een diepe val meegemaakt. U kent het, hij is van de daad tot de gezindheid gekomen, en van de gezindheid tot de bron, tot de oorsprong van zijn zonde. Daarom is het niet onschuldig hoe men vandaag denkt over Adam en Eva, over de boom des levens en de boom der kennis des goeds en des kwaads en over de zondeval. Dat is geen onschuldige zaak. Want hierachter zit de gedachte dat de erfzonde verdwijnt. Dit is een groot stuk ergernis in de kerkgeschiedenis. David wordt teruggebracht tot de oorsprong van zijn kwaad. Hij gaat er dan onderdoor en zegt: 'Ik ben geheel in zonde ontvangen en geboren.' Dat betekent in gewoon Hollands: ik ben tot in de wortel van mijn leven bedorven. Mijn bestaan deugt niet en dat kan nooit meer goedkomen. Dringt dat tot ons door? Dat dit Kind in de kribbe een Plaatsvervanger is? Plaatsvervangend vanaf de oorsprong van het leven en ook het hele leven door. Het is dan ook verbazend dat Hij erbovenop gaat liggen. Hij bedekt de zonden voor Gods aangezicht. Ik las deze dagen dat een jongen op de vraag van de meester of God iets niet kon zien, antwoordde: 'Ja, meester, God kan de zonde van Zijn volk niet zien!' Daar word je stil van, als zo'n jochie zo'n antwoord geeft. Want inderdaad, God bedekt de zonde van Zijn volk doordat Hij Christus erop laat liggen. Straks komt dat Kindje die kribbe uit, die wieg uit. Dan gaat Het wandelen zoals het met elk kindje gaat en dan ligt dat pak op Zijn schouders. Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegdraagt (Joh. 1:29).

Bedekken is dus verzoenen. Hebben wij die bedekking leren kennen, gemeente? Als het oorlogstijd is, horen wij de sirenes loeien. Dat betekent: Zoek dekking, in de schuilkelders! En zo mag de prediking als een sirene loeien. Mensen, er is een ontzagwekkende toorn Gods tegen de zonde! Hebt u het reeds ontdekt? Zijn we daaraan ontdekt? Hebben we dekking gezocht in Zijn schaduw? Of hebt u iets te bedekken en praat u er dan maar niet over? En legt u er zo een eigengemaakt kleedje overheen? Die kleedjes zijn altijd te kort en te smal. Als u aan uw zonde wordt ontdekt tot in de diepste wortel, wordt u dan boos en toornig? Gemeente, er zijn mensen die enigmate aan hun zonden worden ontdekt, maar zich verzetten. Ze leven eroverheen en gaan hun eigen gang. Ze storten zich in het vermaak. Die mensen zitten er hier ook wel. Ze hebben zo nu en dan een krachtige binnenprater, en ze verzetten zich. Ze leven eroverheen. Ze weten wel dat het geloof noodzakelijk is, en dat een mens alleen door het geloof gerechtvaardigd wordt, maar zij kennen dat geloof niet. Daarom zijn ze zonder Christus.

Stel je nu toch eens voor dat je de kerk uit zou lopen en denken: Waar moet ik nu naartoe, ik heb geen dak boven mijn hoofd. Ik heb geen huis om in te wonen, geen beschutting tegen de hagel en de regen, de sneeuw en vorst. Ja, zegt u, dat zou verschrikkelijk zijn. Hoe is het dan in de wereld mogelijk dat u nog één rustige dag in uw leven hebt, terwijl u niet weet of u onder het schutdak van het bloed van Christus, van Zijn Kinderrugje geborgen zijt?

Is het dan niet de hoogste tijd dat het tot u doordringt dat uw zonden alle zullen worden ontdekt! Als dat gebeurt, zijn we bekommerd en zijn we verslagen. Wij zijn dan ook bedroefd, met een droefheid naar God, en we zijn er verlegen mee. We weten er geen weg mee. Tenzij we het woord Gods horen n: 'Indien wij onze zonden belijden' (1Joh. 1:9), en dat is ontdekken, ze niet achterhouden of als iets liefs en zachts vasthouden, nee, maar openbaren, ontdekken. Dat gaat gepaard met bekering, met het bedekken van Gods kant. Dat we tegen al de zonden, ook de allerliefste zonde zeggen: 'Gij zijt mijn vijand, gij doodt mij.' Wij mogen ons van de zonde afscheiden. Als wij uit zwakheid in zonde vallen, aan Gods genade niet vertwijfelen, maar opstaan en horen het woord der verzoening. Wat geeft dat een overdenking, als uw zonden bedekt zijn! Voor Gods heilig oog. Dat die heilige toerekening van Christus uw deel wordt. Wat is dat een overdenking waard! Dat die vreselijke zonden voor God bedekt zijn. Door Hem, Die geen zonde gekend of gedaan heeft.

Want dan mag ook wel de vraag gesteld worden: Hoe bestaat het? Hoe is het mogelijk? Laat er dan ook veel oefening zijn, opdat u zich aan God gewent en aan Zijn omgang en dagelijks uw hele hart voor Hem openlegt. Opdat wij vruchten dragen die God aangenaam zijn. En God haat geen zonde meer en dieper dan de hoogmoed. God heeft behagen in mensen die verslagen van geest zijn. De ootmoed in de nederigheid. Dat u zo leert wandelen als Christus gewandeld heeft en u Hem onderdanig bent. Dat u ook veel door middel van Hem tot God gaat. Want Hij staat daar als het Lam, geslacht voor onze zonden. 'Dewijl wij dan een grote Hogepriester hebben, Die door de hemelen doorgedaan is, namelijk Jezus, de Zoon Gods, zo laat ons deze belijdenis vasthouden. Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade' (Hebr. 4:14). Een teer leven bewaart voor veel zonde. En een teer leven doet altijd schreien als God met Zijn tegenwoordigheid niet aanwezig is. Een teer leven doet ons telkens opnieuw de zonde ontdekken. Maar Hij zendt ons ook de Trooster, omdat Hij een sterfelijk lichaam aannam, en onze lichamen maar broze tenten zijn. Zijn verheerlijkt lichaam is een garantie dat onze zwakke en broze lichamen, onze vernederde lichamen, die zo vernederd worden dat ze in het graf zullen neerzinken, aan Zijn verheerlijkt lichaam zullen worden gelijk gemaakt.

Amen.